

14
висяха на сребърни синджири, дебели като човешка ръка, и обливаха черквата с потоци пъстроцветни светлини.

- Всяка от тия колони - пошънна Теофил - е чудотворна и цери от разни болести. Онази червената, лекува болките на кръста, а онази синкавата - болките на краката.

Глух шъпот се разля из тъпната, Беше пристигнал василевсът. Горе се ^дви императрица Маргарита, заобиколена от бляскава свита.

Литургията почна с ^ѿред стройната песен на хора, благоуханията на тимияна и молитвите на многочислените епископи, презвитери и дякони.

Иваница се почувствува внезапно утешен, успокоен; онова страшно чувство, което бе се смазало и унищожило при влизането му в храма, за миг бе изчезнало.

Той наведе смирено глава. Сърцето му зовеше помощ и милост от Чудотвореца Димитър.

Когато излязоха вън, пред очите им се изправи могъщата колона, която се издигаше срещу главната врата на Света София. Тази бе най-голямата, от четирите ипселински колони, които краяха Визанс. На върха ѝ се крепеше двадесет стъпки висок железен конник. - Беше Юстиниан Велики, василевсът ^почиято воля бе сътворен грамадният храм.

На минаване край параклиса на пресветата Мария Влахернска, те се отбиха да се поклонят пред чудотворната панагия и да целунат решетката, която закриваше иконата.

- Виждаш ли тази бяла мраморна маса? - каза благовейно Теофил. - На нея е било положено тялото на господ бог наш Исус Христос. Ето - това са следите от сълзите на Света Богородица.

Иваница вървеше и непрекъснато мислеше за неочакваната среща с Евросина. Дали не ѝ беше казал Адриан, че ще ходят в